

Bruksela, 14 grudnia 2015 r.
(OR. en)

15302/15

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2015/0284 (COD)

PI 103
CODEC 1727
RECH 309
EDUC 322
COMPET 565
SAN 438
AUDIO 36
CULT 91
DIGIT 112

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	10 grudnia 2015 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2015) 627 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY w sprawie zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług online w zakresie treści

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2015) 627 final.

Załącznik: COM(2015) 627 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 9.12.2015 r.
COM(2015) 627 final

2015/0284 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
w sprawie zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia na rynku
wewnętrznym usług *online* w zakresie treści

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2015) 270 final}
{SWD(2015) 271 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Internet stał się ważnym kanałem dystrybucji treści. W 2014 r. 49 % europejskich użytkowników internetu korzystało z dostępu do muzyki, zapisów wideo i gier *online*¹ i w przyszłości oczekiwany jest wzrost tego wskaźnika. Tablety i smartfony jeszcze bardziej ułatwiają takie korzystanie, a 51 % mieszkańców UE łączy się z internetem za pomocą urządzeń mobilnych².

Szybkie upowszechnienie usług *online* w zakresie treści i częstsze – w tym transgraniczne – korzystanie z urządzeń przenośnych sprawiają, że Europejczycy oczekują dziś możliwości korzystania z usług *online* w zakresie treści w dowolnym miejscu w Unii. Jednym z kluczowych celów strategii Komisji dotyczącej jednolitego rynku cyfrowego³ jest umożliwienie użytkownikom w całej UE szerszego dostępu *online* do utworów.

Możliwość transgranicznego przenoszenia dotyczy usług *online* w zakresie treści, do których konsumenci mają legalny dostęp, lub treści zakupionych bądź wynajętych w internecie w ich kraju zamieszkania, do których to treści pragną oni nadal mieć dostęp podczas podróży w UE. Zapotrzebowanie konsumentów na możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści jest wysokie i spodziewany jest jego dalszy wzrost⁴. Podróżujący w UE często nie mogą jednak korzystać z takich możliwości transgranicznego przenoszenia lub mogą to czynić jedynie w ograniczonym zakresie. Brak możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści lub związane z nią problemy są skutkiem praktyk licencyjnych podmiotów prawa autorskiego lub praw pokrewnych bądź praktyk handlowych dostawców usług.

Niniejszy wniosek ma na celu usunięcie barier ograniczających możliwości transgranicznego przenoszenia, tak aby potrzeby użytkowników mogły być zaspokajane skuteczniej, a także promowanie innowacji z korzyścią dla konsumentów, dostawców usług internetowych i podmiotów praw. We wniosku wprowadza się wspólne podejście w ramach Unii przy jednoczesnym utrzymaniu wysokiego poziomu ochrony podmiotów praw. W ten sposób wniosek przyczynia się do funkcjonowania rynku wewnętrznego jako obszaru bez granic wewnętrznych, gdzie zapewnione są swobody świadczenia i otrzymywania usług.

---

¹ Eurostat, „Community survey on ICT usage in households and by individuals” (Wspólnotowe badanie korzystania z TIK w gospodarstwach domowych i przez osoby prywatne), 2014 r.

² Eurostat, dane statystyczne dotyczące społeczeństwa informacyjnego – gospodarstwa domowe i osoby prywatne.

³ COM(2015) 192 final.

⁴ Z przeprowadzonego niedawno badania wynika, że 33 % respondentów (a nawet 65 % w przedziale wiekowym od 15 do 24 lat), którzy nie dysponują obecnie płatnym abonamentem na dostęp do treści, stwierdziło, że gdyby mieli zdecydować się na wykupienie takiego abonamentu, ważną byłaby dla nich możliwość dostępu do treści podczas podróży bądź czasowego pobytu w innym państwie członkowskim („Flash Eurobarometer 411 – Cross-border access to online content” [Transgraniczny dostęp do treści on-line], sierpień 2015 r.).

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

W ramach strategii jednolitego rynku cyfrowego sformułowano szereg inicjatyw mających na celu stworzenie wewnętrznego rynku treści i usług cyfrowych. Niniejszy wniosek jest jedną z pierwszych inicjatyw w ramach tej strategii. W następnej kolejności pojawią się inne inicjatywy w obszarach określonych we wspomnianej strategii, w tym w dziedzinie prawa autorskiego. Usuwanie barier ograniczających możliwości transgranicznego przenoszenia jest pierwszym znaczącym krokiem, który dotyczy konkretnej przeszkody dla transgranicznego dostępu do treści, co ma istotne znaczenie dla konsumentów. Ukierunkowana wczesna interwencja w tej dziedzinie jest również na czasie, zważywszy że zbliża się termin zniesienia opłat roamingowych dla podróżnych poruszających się w obrębie UE⁵.

Celem niniejszego wniosku jest określenie, na potrzeby możliwości transgranicznego przenoszenia w ramach niniejszego wniosku, kiedy dokonuje się aktu eksploatacji utworów i innych przedmiotów objętych ochroną na mocy dyrektyw 96/9/WE⁶, 2001/29/WE⁷, 2006/115/WE⁸ oraz 2009/24/WE⁹.

Niniejszy wniosek stanowi uzupełnienie dyrektywy 2006/123/WE dotyczącej usług na rynku wewnętrznym¹⁰ oraz dyrektywy 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego¹¹.

Niniejszy wniosek przyczynia się także do poprawy transgranicznego zasięgu audiowizualnych usług medialnych i tym samym stanowi uzupełnienie dyrektywy 2010/13/UE¹².

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Zgodnie z art. 167 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Unia uwzględnia aspekty kulturalne w swoim działaniu na podstawie traktatów. Niniejszy wniosek przyczynia się do zwiększenia dostępu do treści kulturowych, gdyż pozwoliłby konsumentom na lepsze obcowanie z treściami poprzez łatwiejszy dostęp podczas podróży w UE.

Niniejszy wniosek przyczynia się do promowania interesów konsumentów i w związku z tym jest spójny z polityką UE w dziedzinie ochrony konsumentów oraz z art. 169 TFUE.

---

⁵ http://europa.eu/rapid/press-release_IP-15-5265_en.htm

⁶ Dyrektywa 96/9/WE w sprawie ochrony prawnej baz danych, Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20.

⁷ Dyrektywa 2001/29/WE w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

⁸ Dyrektywa 2006/115/WE w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 28.

⁹ Dyrektywa 2009/24/WE w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych, Dz.U. L 111 z 5.5.2009, s. 16.

¹⁰ Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 36.

¹¹ Dz.U. L 178 z 17.07.2000, s. 1.

¹² Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Podstawą wniosku jest art. 114 TFUE. Niniejszy artykuł nadaje UE uprawnienia do przyjmowania środków, które mają na celu ustanowienie i funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Obejmuje to swobody świadczenia i otrzymywania usług.

Usługi *online* w zakresie treści objęte zakresem wniosku zasadniczo odwołują się do prawa autorskiego i praw pokrewnych, które zostały zharmonizowane na szczeblu unijnym. Unia Europejska zharmonizowała obszar prawa autorskiego w odniesieniu do praw, które mają znaczenie dla rozpowszechniania w internecie utworów i innych przedmiotów objętych ochroną (w szczególności prawa do zwielokrotniania utworu, jego publicznego udostępniania i podawania do publicznej wiadomości).

Niniejsza inicjatywa dotyczy transgranicznego wykonywania tych zharmonizowanych praw w odniesieniu do możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści. Ponieważ mogłoby to wpłynąć na prawa objęte harmonizacją w ramach unijnych przepisów dotyczących prawa autorskiego, należałoby powołać się na art. 114 TFUE jako podstawę prawną, w którym to artykule proponowanym instrumentem jest rozporządzenie.

Niektóre elementy usług *online* w zakresie treści, takie jak imprezy sportowe, serwisy informacyjne i debaty polityczne, niekoniecznie są chronione prawem autorskim. Kiedy jednak treści takie ujęte są w ramach przekazu za pomocą dowolnego środka, w tym drogą transmisji przez organizacje nadawcze, podmioty prawa autorskiego mogą dochodzić praw pokrewnych zharmonizowanych na poziomie unijnym, takich jak prawo do zwielokrotniania lub prawo do udostępniania. Ponadto transmisjom wydarzeń sportowych, wiadomościom i relacjom z bieżących wydarzeń często towarzyszą elementy chronione prawem autorskim, takie jak czołówki lub zakończenia w postaci sekwencji wideo lub towarzysząca muzyka. Takie elementy są objęte zharmonizowanymi unijnymi ramami prawnymi. Ponadto niektóre aspekty tych transmisji dotyczące wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa lub cieszące się znacznym zainteresowaniem zostały zharmonizowane dyrektywą 2010/13/UE. Aby zapewnić konsumentom pełnię korzyści z możliwości transgranicznego przenoszenia, w omawianym wniosku należy uwzględnić wszystkie elementy takich transmisji.

• Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)

Możliwość przenoszenia usług *online* w zakresie treści jest w swej istocie kwestią o charakterze transgranicznym. Ponadto, ponieważ prawo autorskie i prawa pokrewne zostały zharmonizowane na szczeblu unijnym, jedynie Unia może dokonać zmiany tych ram prawnych. Państwa członkowskie nie mogą zatem interweniować za pomocą przepisów, aby zapewnić możliwość transgranicznego przenoszenia. Dlatego takie działania można podjąć wyłącznie na szczeblu unijnym.

Pod względem skuteczności jedynie interwencja UE może zagwarantować, że warunki dostępu konsumentów do usług *online* w zakresie treści nie różnią się w obrębie Unii Europejskiej. Działania UE przyniosą również wyraźne korzyści podmiotom praw i dostawcom usług dzięki stworzeniu jednolitych warunków transgranicznego świadczenia usług w zakresie treści w całej Europie. Zapewni to większą pewność prawną i mogłoby wyeliminować konieczność renegocjowania całej sieci istniejących licencji na potrzeby możliwości transgranicznego przenoszenia.

- **Proporcjonalność**

Wniosek ma na celu ułatwienie transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści (zapewnienie miejscowego dostosowania miejsca świadczenia, jak również dostępu i korzystania z usługi) i nakłada, pod pewnymi warunkami, na dostawcę usług obowiązek umożliwienia transgranicznego przenoszenia uprawnień. Zakres wniosku nie wykracza poza to, co jest konieczne do rozwiązania stwierdzonych problemów. Nie wpływa on znacząco na udzielanie licencji dotyczących praw i w związku z tym ma ograniczony wpływ na modele biznesowe podmiotów praw i dostawców usług. Wniosek nie zobowiązuje podmiotów prawa autorskiego i praw pokrewnych oraz dostawców usług do renegotiacji umów, gdyż spowoduje bezskuteczność wszelkich postanowień w umowach sprzecznych z obowiązkiem zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia.

Ponadto wniosek nie obciąża dostawców usług nieproporcjonalnymi kosztami. Wniosek nie wymaga, aby dostawca usług *online* w zakresie treści wprowadzał jakiegokolwiek środków w celu zapewnienia jakości świadczenia tych usług poza państwem członkowskim zamieszkania abonenta. Ponadto wniosek nie zawiera zobowiązania usługodawców oferujących usługi bezpłatne do zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia świadczeń, o ile nie sprawdzają oni państwa członkowskiego zamieszkania, gdyż wymóg taki wymagałaby znacznych zmian w sposobie świadczenia przez nich usług oraz mógłby wiązać się z nieproporcjonalnymi kosztami.

- **Wybór instrumentu**

Rozporządzenie będzie bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich i wejdzie w życie w tym samym czasie. Instrument ten jest najlepszy do osiągnięcia celu zapewnienia możliwości przenoszenia treści *online* w całej UE. Umożliwia on jednolite stosowanie zasad przenoszenia między państwami członkowskimi i zagwarantuje, aby podmioty praw i dostawcy usług *online* z różnych państw członkowskich podlegali dokładnie takim samym przepisom.

3. WYNIKI OCEN *EX-POST*, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Oceny *ex-post*/kontrole sprawności obowiązującego prawodawstwa**

Nie dotyczy.

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

Szeroko zakrojone konsultacje publiczne w sprawie przeglądu przepisów UE dotyczących przepisów prawa autorskiego przeprowadzono od grudnia 2013 r. do marca 2014 r. W odpowiedziach na pytania dotyczące terytorialności prawa autorskiego różne grupy zainteresowanych stron wyraźnie podnosiły kwestię możliwości transgranicznego przenoszenia. W 2013 r. Komisja przeprowadziła dialog z zainteresowanymi stronami – „Licencje dla Europy”¹³. Prace jednej z grup roboczej skupiły się w szczególności na kwestii transgranicznego przenoszenia.

¹³

Zob.: <https://ec.europa.eu/licences-for-europe-dialogue/en/content/about-site>

W ciągu pierwszych dziesięciu miesięcy 2015 r. Komisja przeprowadziła obszerne dyskusje z udziałem zainteresowanych stron (konsumentów, podmiotów praw, organizacji sportowych, nadawców, dostawców usług *online*), w tym za pomocą specjalnych warsztatów z zainteresowanymi stronami, aby dokonać oceny wpływu ewentualnej interwencji UE w tej dziedzinie, w tym omówić dostępne rozwiązania.

Podsumowując opinie zainteresowanych stron na temat wniosku, można stwierdzić, że konsumenci na ogół wypowiadają się za poprawą transgranicznego dostępu do treści internetowych, w tym możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online*. Przedstawiciele sektora treści cyfrowych, podmiotów praw oraz dostawców usług nie są przeciwni możliwości transgranicznego przenoszenia treści internetowych, lecz są zwykle za rozwiązaniami branżowymi i instrumentami prawa miękkiego, w przeciwieństwie do zobowiązań prawnych w tej dziedzinie.

Chociaż niewiążący instrument, taki jak zalecenie wspierania możliwości transgranicznego przenoszenia, mógłby wspierać rozwój rynku w tej dziedzinie, skuteczność takich instrumentów mogłaby być bardzo ograniczona. Byłaby ona uzależniona od decyzji handlowych podjętych przez różne podmioty rynkowe. Nie prowadziłoby to zatem do jednolitego wdrażania i nie byłoby wystarczające do zagwarantowania, że konsumentom w UE oferuje się takie same warunki dotyczące możliwości przenoszenia usług *online* w zakresie treści w całej Unii.

Wniosek uwzględnia wiele obaw zgłaszanych przez zainteresowane strony, w szczególności: niewprowadzenie obowiązku zapewnienia możliwości przenoszenia przez tych dostawców usług, którzy świadczą usługi nieodpłatnie i bez weryfikacji tożsamości w państwie członkowskim konsumenta; brak zobowiązania dostawców usług do świadczenia usługi transgranicznej o takiej samej jakości w zakresie dostawy jak w państwie członkowskim zamieszkania; pozostawienie stronom uzgodnienia warunków zapewniających, że usługa świadczona jest zgodnie z rozporządzeniem.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

W ostatnich latach dokonano prawnych¹⁴ i gospodarczych¹⁵ analiz różnych aspektów obowiązujących przepisów prawa autorskiego, w tym w odniesieniu do terytorialności przepisów unijnych stosowanych do transmisji internetowych.

Przeprowadzono dalsze badania na temat wpływu digitalizacji na produkcję i dystrybucję treści, jak również w sprawie transgranicznego dostępu do treści¹⁶. Przeprowadzono również analizy dotyczące sportu¹⁷.

- **Ocena skutków**

W odniesieniu do niniejszego wniosku przeprowadzono ocenę skutków¹⁸. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała w dniu 30 października 2015 r. pozytywną opinię w sprawie oceny

---

¹⁴ http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/131216_study_en.pdf

¹⁵ http://ec.europa.eu/internal_market/copyright/docs/studies/1403_study1_en.pdf

¹⁶ <http://is.jrc.ec.europa.eu/pages/ISG/DigEcocopyrights.html>; http://ec.europa.eu/sport/news/2014/docs/study-sor2014-final-report-gc-compatible_en.pdf

¹⁷ <http://ec.europa.eu/sport/library/studies/study-contribution-sports-economic-growth-final-rpt.pdf>

¹⁸ SWD(2015) 271, SEC(2015) 484.

skutków, pod warunkiem poprawienia niektórych elementów sprawozdania. W wersji ostatecznej oceny skutków uwagi te uwzględniono.

W ostatecznej ocenie skutków przeanalizowano scenariusz bazowy (brak działań) oraz trzy warianty strategiczne. Wariant 1 obejmuje wydanie zainteresowanym stronom przez Komisję wytycznych zachęcających dostawców treści internetowych do zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia usług w całej UE. Wariant 2 wymaga interwencji UE, w której wyniku uznawano by, że dostarczanie usług, dostęp i korzystanie z usług w zakresie treści *online* w trybie transgranicznego przenoszenia odbywa się w państwie członkowskim zamieszkania konsumenta. W wariantcie 3 w uzupełnieniu powyższego mechanizmu (i) na dostawców usług w zakresie treści *online* nałożono by obowiązek zapewnienia transgranicznego przenoszenia takich usług oraz (ii) ustanowiono by, że wszelkie postanowienia w umowach ograniczające możliwość transgranicznego przenoszenia są bezskuteczne.

Z punktu widzenia konsumentów, podmiotów praw oraz dostawców usług wariant 3 byłby najskuteczniejszy do realizacji wyznaczonych celów. W ramach scenariusza podstawowego i wariantu 1 podmioty praw w sektorze audiowizualnym będą prawdopodobnie niechętnie możliwości przenoszenia swoich treści. W mniejszym stopniu dotyczy to również treści sportowych klasy premium. Zgodnie ze scenariuszem odniesienia oraz wariantami 1 i 2 dostawcy usług będą nadal mogli ograniczać możliwość transgranicznego przenoszenia i wielu z nich nadal będzie napotykać problemy (ograniczenia umowne), jeśli zechcą zaoferować taką możliwość. Zarówno podmioty praw, jak również dostawcy usług będą musieli ponieść wyższe koszty transakcji w celu renegotjowania swoich sieci umów licencyjnych. W ramach tych wariantów przejście do transgranicznego przenoszenia zajmie więcej czasu. Ponadto warianty te nie zapewniłyby konsumentom jednolitych usług. Jedynie wariant 3 w skuteczny sposób zapewniłby oferowanie transgranicznego przenoszenia i zaspokojenie popytu. Dlatego też wariant 3 uznano za najlepszy wybór polityczny.

Preferowany wariant odpowiada oczekiwaniom konsumentów. Dostawcy usług będą korzystać z mechanizmu ustalania miejsca eksploatacji do celów przenoszenia i będą w stanie lepiej reagować na potrzeby swoich klientów. Co się tyczy branży treści cyfrowych, sposób udzielania licencji będzie w największym stopniu dotyczył sektora audiowizualnego i sektora treści sportowych klasy premium. Ponieważ jednak możliwość przenoszenia usług *online* w zakresie treści nie rozszerza zakresu użytkowników tej usługi i nie podważa w związku z tym wyłączności terytorialnej licencji, oczekuje się, że wpływ na branżę będzie marginalny.

Potencjalne koszty można rozdzielić między koszty bezpośrednio związane z interwencją, tj. koszty ponoszone przez dostawców usług na uwierzytelnianie państwa członkowskiego zamieszkania abonentów, oraz koszty, jakie mogą powstać, lecz są jedynie pośrednio związane z interwencją, tj. koszty dostosowania licencji do nowych przepisów i koszty ponoszone przez dostawców usług związane z dostosowaniem infrastruktury technicznej. Takie koszty techniczne bezpośrednio związane z interwencją raczej nie będą znaczne i mogłyby zostać włączone w koszty ponoszone przez dostawców usług na rutynowe utrzymywanie oprogramowania. Trudno jest oszacować koszty związane ze zobowiązaniami umownymi. Wniosek nie będzie jednak wymagał renegotjacji umów. Wniosek nie określa wymogów dotyczących jakości dostarczania usługi w trybie transgranicznego przenoszenia, nie nakłada więc żadnych kosztów w tym zakresie (dostawcy usług zachowują swobodę wyboru, czy podejmą działania dobrowolne, czy zobowiążą się do niego w umowach z konsumentami bądź podmiotami prawa autorskiego).

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wniosek ten odnosi się w równym stopniu do wszystkich przedsiębiorstw, w tym mikroprzedsiębiorstw i MŚP. Wszystkie przedsiębiorstwa mogą korzystać z mechanizmu ustalania miejsca eksploatacji do celów przenoszenia określonych we wniosku. Wyłączenie MŚP z zakresu obowiązywania przepisów mogłoby podważyć skuteczność środka, ponieważ MŚP stanowią liczną grupę dostawców usług *online*. Ponieważ wniosek nie pociąga za sobą znacznych kosztów, nie zachodzi potrzeba obniżenia kosztów przestrzegania przepisów dla mikroprzedsiębiorstw lub MŚP.

Wniosek będzie miał pozytywne skutki dla konkurencyjności, gdyż służy innowacjom w usługach *online* w zakresie treści i zachęci większą liczbę konsumentów do korzystania z tych usług. Wniosek nie będzie miał żadnego wpływu na handel międzynarodowy.

Wniosek przyczyni się do promowania korzystania z usług *online* w zakresie treści. Odnosi się on do środowiska *online*, ponieważ tam właśnie głównie powstaje zapotrzebowanie na możliwość przenoszenia. Wniosek posłuży propagowaniu innowacji i postępu na rynku, ponieważ dotyczy wszystkich usług *online* w zakresie treści, bez względu na zastosowane technologie. W związku z tym we wniosku uwzględniono rozwój nowych technologii cyfrowych i internetowych, jest on dostosowany do wymogów środowiska cyfrowego i internetowego.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek będzie miał ograniczony wpływ na prawo autorskie jako prawo własności lub swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, uznane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 16 i 17). Środek byłby uzasadniony w świetle określonej w Traktacie podstawowej swobody świadczenia i otrzymywania usług transgranicznych. Ograniczenie wspomnianych swobód (za pośrednictwem mechanizmu ustalania miejsca eksploatacji do celów przenoszenia, obowiązku umożliwienia transgranicznego przenoszenia, jak również przez uznanie za bezskuteczne jakichkolwiek postanowień umownych sprzecznych z tym obowiązkiem) byłoby uzasadnione w świetle celu polegającego na zapewnieniu możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści na rynku wewnętrznym.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wniosek nie ma wpływu finansowego na budżet Unii Europejskiej.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Proces monitorowania skutków wniosku będzie składać się z dwóch etapów.

Pierwszy etap rozpocznie się bezpośrednio po przyjęciu aktu ustawodawczego i będzie trwał do momentu rozpoczęcia jego stosowania. Uwaga będzie w tym czasie skoncentrowana na sposobie, w jaki rozporządzenie zostało wdrożone w państwach członkowskich przez uczestników rynku, w celu zapewnienia spójnego podejścia. Komisja zorganizuje spotkania z przedstawicielami państw członkowskich i właściwymi podmiotami w celu znalezienia sposobów ułatwienia przejścia do stosowania nowych przepisów.

Drugi etap rozpocząłby się od daty stosowania rozporządzenia i przedmiotem monitorowania byłby wpływ odnośnych przepisów. W ramach tego monitorowania będzie się zwracać szczególną uwagę na skutki dla MŚP i konsumentów.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

Artykuł 1 określa cel i zakres wniosku. Za pomocą wniosku wprowadza się wspólne podejście do zapewnienia, aby abonenci w Unii usług *online* w zakresie treści, które są dostarczane na zasadzie przenośnej, mogli korzystać z takich usług podczas pobytu czasowego w innym państwie członkowskim (możliwość transgranicznego przenoszenia).

W art. 2 zamieszczono definicje. Definicje te należy interpretować w jednolity sposób w całej UE. Definiuje się tam „abonenta” czyli konsumenta, który, na podstawie umowy o świadczenie usługi *online* w zakresie treści zawartej z dostawcą, ma dostęp do takiej usługi w państwie członkowskim zamieszkania i może z niej korzystać w tym państwie. „Konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszym rozporządzeniem działa w celach niezwiązanych z prowadzoną przez siebie działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą bądź wykonywaniem wolnego zawodu.

W art. 2 ustanowiono także definicję „państwa członkowskiego zamieszkania”, „czasowego przebywania”, „treści *online*” i zdefiniowano znaczenie przymiotnika „przenośny”. „Państwo członkowskie zamieszkania” oznacza państwo członkowskie, w którym abonent ma miejsce zwykłego pobytu. „Czasowe przebywanie” oznacza obecność abonenta w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania. „Usługa *online* w zakresie treści” jest objęta wnioskiem w przypadku gdy: (i) usługa jest dostarczana legalnie w państwie członkowskim zamieszkania; (ii) usługa jest dostarczana na zasadzie przenośnej; (iii) usługa jest audiowizualną usługą medialną w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE¹⁹ lub usługą, której główną cechą jest zapewnienie dostępu do pracy, innego przedmiotu lub transmisji organizacji nadawczej. Na potrzeby rozporządzenia „przenośny” oznacza cechę polegającą na tym, że abonenci mogą skutecznie uzyskać dostęp do usługi *online* w zakresie treści i korzystać z niej w państwie członkowskim zamieszkania, nie będąc ograniczonymi do określonej lokalizacji. W odniesieniu do usług *online* w zakresie treści uwzględniono dwa scenariusze: (i) usługi dostarczane za odpłatnością (bezpośrednią lub pośrednią); oraz (ii) usługi dostarczane nieodpłatnie, o ile dostawca weryfikuje państwo członkowskie zamieszkania abonenta. Przykładem płatności pośredniej jest opłacanie przez abonenta pakietu usług, który obejmuje łącznie usługi telekomunikacyjne i usługę *online* w zakresie treści dostarczaną przez innego dostawcę usług. Jeśli abonent korzysta z usług *online* w zakresie treści nieodpłatnie, dostawca będzie zobowiązany do umożliwienia abonentowi korzystania z możliwości transgranicznego przenoszenia jedynie wtedy, jeśli dokona weryfikacji państwa członkowskiego zamieszkania abonenta. Dlatego jeśli na przykład konsument tylko akceptuje warunki bezpłatnej usługi, ale nie zarejestruje się na stronie internetowej takiej usługi (i w związku z tym dostawca usług nie sprawdzi państwa członkowskiego zamieszkania takiego konsumenta), dostawca usług nie będzie zobowiązany do zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia takiej usługi.

¹⁹ Dyrektywa 2010/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

W art. 3 nakłada się na dostawcę obowiązek umożliwienia abonentowi korzystania z usług *online* w zakresie treści podczas czasowego przebywania abonenta w innym państwie członkowskim. Odnosi się to do tej samej treści, tego samego zakresu i tej samej liczby urządzeń oraz takiego samego zakresu funkcjonalności, jakie oferowane są w państwie członkowskim zamieszkania. Obowiązek ten nie rozciąga się jednak na żadne wymogi dotyczące jakości, które mają zastosowanie do dostarczania takiej usługi, gdy jest ona dostarczana w państwie członkowskim zamieszkania. W scenariuszach możliwości transgranicznego przenoszenia dostawca usług nie ponosi odpowiedzialności, jeżeli jakość usługi jest niższa – na przykład ze względu na ograniczony dostęp do internetu. Tym niemniej jeżeli dostawca usług wyraźnie zgodzi się na zagwarantowanie określonej jakości dostarczania usług abonentom, którzy czasowo przebywają w innych państwach członkowskich, dostawca jest związany taką zgodą. Niniejsze rozporządzenie zobowiązuje zatem dostawcę usługi *online* w zakresie treści do powiadomienia abonenta o jakości dostarczania usługi *online* w zakresie treści, jeśli dostęp do tej usługi i korzystanie z niej odbywa się w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania.

W art. 4 określono mechanizm ustalania miejsca eksploatacji usługi do celów możliwości przenoszenia: uznaje się, że zarówno zapewnienie dostępu do usług, jak również korzystanie z nich przez abonenta, który tymczasowo przebywa w innym państwie członkowskim, odbywają się wyłącznie w państwie członkowskim zamieszkania. W odniesieniu do udzielania licencji w zakresie prawa autorskiego i praw pokrewnych oznacza to, że poszczególne działania podlegające prawu autorskiemu, które pojawiają się, gdy usługi są świadczone konsumentom na zasadzie możliwości transgranicznego przenoszenia, traktowane są jako realizowane wyłącznie w państwie członkowskim zamieszkania. Przepis ten stosuje się w odniesieniu do wszystkich innych celów związanych z dostarczaniem usługi, jak również dostępem i korzystaniem z niej w trybie transgranicznego przenoszenia.

Ponadto art. 5 stanowi, że wszelkie warunki umowne sprzeczne z obowiązkiem zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia, w szczególności te, które ograniczają możliwości konsumenta w odniesieniu do transgranicznego przenoszenia jego usług *online* w zakresie treści, bądź zdolność usługodawcy do ich dostarczenia, są bezskuteczne. Ponadto wszelkie warunki umowne sprzeczne z mechanizmem prawnym, który umożliwia dostawcy usług przestrzeganie obowiązku możliwości transgranicznego przenoszenia są również bezskuteczne. Ma to zastosowanie do wszystkich umów, w tym między podmiotami praw a dostawcami usług oraz między dostawcami usług a klientami. Podmioty praw mogą jednak wymagać, aby dostawca usług zastosował środki, które mają na celu sprawdzenie, czy usługa *online* w zakresie treści jest świadczona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Wniosek zmierza do zagwarantowania, aby takie środki były rozsądne i nie wykaczały poza to, co jest konieczne do osiągnięcia przez nie zamierzonego celu.

Art. 6 stanowi, że przetwarzanie danych osobowych prowadzone w ramach niniejszego rozporządzenia odbywa się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i dyrektywą 2002/58/WE.

Art. 7 stanowi, że rozporządzenie stosuje się również do wszelkich zawartych umów i praw nabytych przed datą zastosowania rozporządzenia, jeśli mają one znaczenie dla dostarczania usługi, dostępu do niej lub korzystania z niej.

Art. 8 stanowi, że rozporządzenie wchodzi w życie sześć miesięcy po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług *online* w zakresie treści

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²⁰,
uwzględniając opinię Komitetu Regionów²¹,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rynek wewnętrzny jest obszarem bez granic wewnętrznych, którego funkcjonowanie zależy m.in. od swobodnego przepływu usług i osób, należy zatem ustanowić przepis, zgodnie z którym konsumenci będą mogli korzystać z usług *online* w zakresie treści, które oferują dostęp do takich treści jak muzyka, gry, filmy lub wydarzenia sportowe, nie tylko w państwie członkowskim zamieszkania, ale także podczas tymczasowego przebywania w innych państwach członkowskich Unii. Należy zatem wyeliminować bariery utrudniające dostęp do takich usług *online* w zakresie treści ponad granicami i przeszkody ograniczające korzystanie z takich usług.
- (2) Rozwój technologiczny, który doprowadził do upowszechnienia urządzeń przenośnych takich jak tablety i smartfony, w coraz większym stopniu ułatwia korzystanie z usług *online* w zakresie treści. Urządzenia te umożliwiają bowiem dostęp do takich treści niezależnie od miejsca, w którym znajduje się konsument. Konsumenci wykazują coraz większe zapotrzebowanie na dostęp do treści oraz do innowacyjnych usług *online* nie tylko w państwie zamieszkania, ale także wtedy, gdy czasowo przebywają w innym państwie członkowskim Unii.

---

²⁰ Dz.U. C z [...], s. [...].

²¹ Dz.U. C z [...], s. [...].

- (3) Konsumenci coraz częściej zawierają z dostawcami umowy o świadczenie usług *online* w zakresie treści. Konsumenci, którzy czasowo przebywają w innym państwie członkowskim Unii, często jednak nie mogą uzyskać dostępu do usług *online* w zakresie treści ani z nich korzystać, mimo że w państwie zamieszkania nabyli prawo do korzystania z takich usług.
- (4) Liczne bariery utrudniają świadczenie tych usług konsumentom czasowo przebywającym w innym państwie członkowskim. Niektóre usługi *online* obejmują treści chronione prawem autorskim lub prawami pokrewnymi na gruncie prawa Unii, takie jak muzyka, gry lub filmy. Przeszkody utrudniające możliwość transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści wynikają w szczególności z tego, że licencji na prawa do transmisji treści chronionych prawem autorskim lub prawami pokrewnymi, takich jak utwory audiowizualne, często udziela się na zasadzie terytorialnej, a także z tego, że dostawcy usług *online* mogą podjąć decyzje o działaniu tylko na niektórych rynkach.
- (5) To samo dotyczy innych treści, takich jak wydarzenia sportowe, które nie są chronione prawem autorskim lub prawami pokrewnymi na gruncie prawa Unii, lecz mogą być chronione prawem autorskim, prawami pokrewnymi lub innymi przepisami na gruncie prawa krajowego. Takie treści także są często licencjonowane przez organizatorów takich zdarzeń lub oferowane przez dostawców usług *online* na zasadzie terytorialnej. Transmisje takich treści przez organizacje nadawcze chronione są prawami pokrewnymi, które zostały zharmonizowane na szczeblu unijnym. Ponadto transmisje takich treści często zawierają elementy chronione prawem autorskim, takie jak muzyka, czołówki lub zakończenia w postaci sekwencji wideo bądź grafika. Poza tym niektóre aspekty tych transmisji dotyczących wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa lub będących przedmiotem szczególnego zainteresowania opinii publicznej do celów przygotowania krótkich relacji informacyjnych zostały zharmonizowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE²². Wreszcie, audiowizualne usługi medialne w rozumieniu dyrektywy 2010/13/UE obejmują usługi, które zapewniają dostęp do takich treści jak wydarzenia sportowe, wiadomości lub bieżące wydarzenia.
- (6) W związku z tym usługi *online* w zakresie treści coraz częściej sprzedawane są w pakietach, w których nie można oddzielić treści niechronionych prawem autorskim lub prawami pokrewnymi od treści chronionych takimi prawami, nie umniejszając wartości usługi świadczonej konsumentom. Dotyczy to w szczególności treści typu premium, takich jak wydarzenia sportowe lub inne wydarzenia szczególnie interesujące dla konsumentów. Aby dostawcy mogli zapewniać konsumentom pełny dostęp do swoich usług *online* w zakresie treści, niniejsze rozporządzenie musi także obejmować tego rodzaju treści wykorzystywane w usługach *online* w zakresie treści, a zatem musi stosować się także do audiowizualnych usług medialnych w rozumieniu dyrektywy 2010/13/UE, jak też do całych transmisji dokonywanych przez organizacje nadawcze.

²² Dyrektywa 2010/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych, Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

- (7) Prawa do utworów i innych przedmiotów objętych ochroną są zharmonizowane m.in. w dyrektywie 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²³, dyrektywie 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁴, dyrektywie 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁵ i dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE²⁶.
- (8) Dostawcy usług *online* w zakresie treści, którzy korzystają z utworów lub innych przedmiotów objętych ochroną, takich jak książki, utwory audiowizualne, zarejestrowana muzyka lub audycje, muszą mieć prawa do korzystania z takich treści na odpowiednich terytoriach.
- (9) Jeżeli dostawca usług *online* dokonuje transmisji treści chronionych prawem autorskim lub prawami pokrewnymi, wymaga to zgody odpowiednich podmiotów praw takich jak autorzy, artyści wykonawcy, producenci lub organizacje nadawcze w odniesieniu do treści, które będą objęte transmisją. Dotyczy to również przypadków, gdy transmisja odbywa się po to, by konsument mógł pobrać treści w celu skorzystania z usługi *online* w zakresie treści.
- (10) Nie zawsze możliwe jest nabycie licencji na dane prawa, zwłaszcza w przypadku gdy licencja jest udzielana na zasadzie wyłączności. Aby zapewnić wyłączność terytorialną, dostawcy usług *online* często zobowiązują się w umowach licencyjnych zawieranych z podmiotami praw, w tym z organizacjami nadawczymi lub z organizatorami wydarzeń, że uniemożliwią swoim abonentom uzyskanie dostępu do swoich usług i korzystanie z nich poza terytorium, w stosunku do którego dostawca usług posiada licencję. Te ograniczenia umowne nałożone na dostawców usług zobowiązują ich do wprowadzania takich środków jak blokowanie dostępu do usług z adresów IP znajdujących się poza danym terytorium. Jedną z przeszkód dla możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści tkwi zatem w umowach między dostawcami usług *online* a ich abonentami. Umowy te odzwierciedlają z kolei klauzule ograniczeń terytorialnych obecne w umowach zawieranych między dostawcami usług a podmiotami praw.
- (11) Ponadto Trybunał orzekł w połączonych sprawach C-403/08 i C-429/08, Football Association Premier League and Others, EU:C:2011:631, że niektórych ograniczeń świadczenia usług nie można uzasadnić w świetle celu ochrony praw własności intelektualnej.
- (12) Celem niniejszego rozporządzenia jest zatem dostosowanie ram prawnych służące zapewnieniu, by udzielanie licencji na prawa nie stwarzało już barier dla możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści w Unii, oraz by można było zagwarantować transgraniczną możliwość przenoszenia takich usług.

---

²³ Dyrektywa 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych, Dz.U. L 77 z 27.3.1996, s. 20.

²⁴ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

²⁵ Dyrektywa 2006/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych prawu autorskiemu w zakresie własności intelektualnej, Dz.U. L 376 z 27.12.2006, s. 28.

²⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych, Dz.U. L 111 z 5.5.2009, s. 16.

- (13) Niniejsze rozporządzenie powinno zatem stosować się do usług *online* w zakresie treści, które dostawca usług, po uzyskaniu odpowiednich praw od podmiotów praw na danym terytorium, świadczy swoim abonentom na podstawie umowy, w jakikolwiek sposób, w tym przy użyciu transmisji strumieniowej, pobierania danych lub jakiegokolwiek innej techniki umożliwiającej korzystanie z tych treści. Rejestracja w celu otrzymywania powiadomień dotyczących treści oraz sama akceptacja cookies HTML nie powinny być uważane za umowę o świadczenie usług *online* w zakresie treści do celów niniejszego rozporządzenia.
- (14) Usługa *online* w zakresie treści, która nie jest audiowizualną usługą medialną w rozumieniu dyrektywy 2010/13/UE, i która jedynie pomocniczo wykorzystuje utwory, inne przedmioty objęte ochroną lub transmisje dokonywane przez organizacje nadawcze, nie powinna być objęta niniejszym rozporządzeniem. Do takich usług należą strony internetowe, na których utwory lub inne przedmioty objęte ochroną są wykorzystywane jedynie pomocniczo, przykładowo elementy graficzne lub muzyka używane w funkcji tła, jeżeli głównym celem takich stron jest np. sprzedaż.
- (15) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie wyłącznie do usług *online* w zakresie treści, do których abonenci mogą skutecznie uzyskać dostęp i z których mogą korzystać w państwie członkowskim, w którym mają miejsce zwykłego pobytu, nie będąc ograniczonymi do danego miejsca. Nie należy bowiem wymagać od dostawców, którzy nie oferują usług przenośnych we własnym kraju, by oferowali takie usługi za granicą.
- (16) Niniejsze rozporządzenie powinno stosować się do usług *online* w zakresie treści, które są świadczone odpłatnie. Dostawcy takich usług mogą zweryfikować państwo członkowskie zamieszkania swoich abonentów. Prawo do korzystania z usługi *online* w zakresie treści powinno być uznawane na nabyte odpłatnie niezależnie od tego, czy płatność została dokonana bezpośrednio na rzecz dostawcy usługi *online* w zakresie treści czy też na rzecz innej strony, takiej jak dostawca oferujący pakiet, który obejmuje usługę telekomunikacyjną i usługę *online* w zakresie treści obsługiwaną przez innego dostawcę.
- (17) Usługi *online* w zakresie treści, które są świadczone nieodpłatnie, również są objęte zakresem niniejszego rozporządzenia, o ile dostawcy weryfikują państwo członkowskie zamieszkania swoich abonentów. Jeżeli usługi *online* w zakresie treści są świadczone nieodpłatnie, lecz dostawcy nie weryfikują państwa członkowskiego zamieszkania swoich abonentów, takie usługi powinny pozostawać poza zakresem niniejszego rozporządzenia, gdyż zastosowanie do nich tych przepisów spowodowałoby znaczną zmianę sposobu świadczenia tych usług i pociągnęłoby za sobą nieproporcjonalne koszty. Jeżeli chodzi o weryfikację państwa członkowskiego zamieszkania abonenta, należy polegać na takich informacjach jak wnoszenie opłaty licencyjnej za inne usługi świadczone w państwie członkowskim zamieszkania, istnienie umowy na połączenia internetowe lub telefoniczne, adres IP lub inne metody uwierzytelniania, o ile stanowią one dla dostawcy rozsądne przesłanki do ustalenia państwa członkowskiego zamieszkania abonentów.
- (18) Aby zapewnić możliwość transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści, należy wprowadzić wymóg, by dostawcy usług *online* umożliwiali swoim abonentom korzystanie z usługi w państwie członkowskim, w którym abonenci czasowo przebywają, zapewniając im dostęp do tych samych treści, w tym samym

zakresie i na tej samej liczbie urządzeń oraz dla tej samej liczby użytkowników i z tym samym zakresem funkcjonalności co w państwie członkowskim zamieszkania. Jest to wymóg obowiązkowy, zatem strony nie mogą go wyłączyć, odstąpić od niego lub zmienić jego skutków. Wszelkie działania dostawcy usług, które uniemożliwiają abonentowi dostęp do usług lub korzystanie z nich podczas czasowego przebywania w innym państwie członkowskim, np. ograniczenia funkcjonalności usług lub jakości jej dostarczania, stanowiłyby obchodzenie obowiązku zapewniania możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści, a zatem byłyby sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

- (19) Wymóg, by usługi *online* w zakresie treści świadczone abonentom czasowo przebywającym w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie zamieszkania były tej samej jakości co w państwie członkowskim zamieszkania, może doprowadzić do powstania po stronie dostawców usług wysokich kosztów, które w ostatecznym rozrachunku obciążą abonentów. Nie należy zatem ustanawiać w niniejszym rozporządzeniu obowiązku, by dostawcy usług *online* w zakresie treści wprowadzali środki w celu zapewnienia jakości takich usług na poziomie przewyższającym poziom dostępny w ramach lokalnego dostępu do internetu wybranego przez abonenta podczas czasowego przebywania w innym państwie członkowskim. W takich przypadkach dostawca usług nie ponosi odpowiedzialności za niższą jakość dostarczania usług. Niemniej jednak, jeżeli dostawca wyraźnie zgodzi się na zagwarantowanie określonej jakości dostarczania usług abonentom, którzy czasowo przebywają w innych państwach członkowskich, dostawca jest związany taką zgodą.
- (20) W celu zagwarantowania, by dostawcy usług *online* w zakresie treści wykonywali obowiązek zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści bez nabywania stosownych praw w innym państwie członkowskim, niezbędne jest ustanowienie przepisu, zgodnie z którym dostawcy usług, którzy legalnie świadczą przenośne usługi *online* w zakresie treści w państwie członkowskim zamieszkania abonentów, są zawsze uprawnieni do świadczenia takich usług tym abonentom, kiedy przebywają oni czasowo w innym państwie członkowskim. W tym celu przepis ten powinien stanowić, że uznaje się, iż świadczenie takich usług *online* w zakresie treści, dostęp do nich i korzystanie z nich odbywa się w państwie członkowskim zamieszkania abonenta.
- (21) W odniesieniu do udzielania licencji na prawa autorskie i prawa pokrewne oznacza to, że w przypadku odpowiednich czynności zwielokrotniania, publicznego udostępniania i podawania do publicznej wiadomości utworów i innych przedmiotów objętych ochroną, a także czynności pobierania danych lub powtórnego wykorzystania danych z baz danych chronionych prawami *sui generis*, które to czynności odbywają się w trakcie dostarczania usługi abonentom czasowo przebywającym w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania, uznaje się, że czynności te odbywają się w państwie członkowskim zamieszkania abonentów. Należy zatem uznawać, że dostawcy usług wykonują takie czynności na podstawie odpowiednich zgód danych podmiotów praw w odniesieniu do państwa członkowskiego zamieszkania tych abonentów. Jeżeli dostawcy usług mogą wykonywać czynności publicznego udostępniania lub zwielokrotniania w państwie członkowskim abonenta na podstawie zgody danych podmiotów praw, to abonent, który czasowo przebywa w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania, powinien mieć możliwość dostępu do usługi i korzystania z niej oraz w razie potrzeby

możliwość dokonywania odpowiednich czynności zwielokrotniania takich jak pobieranie danych, do których to czynności byłby uprawniony w swoim państwie zamieszkania. Świadczenie usługi *online* w zakresie treści abonentowi czasowo przebywającemu w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania oraz korzystanie z usługi przez takiego abonenta zgodnie z niniejszym rozporządzeniem nie powinno stanowić naruszenia prawa autorskiego i praw pokrewnych ani jakichkolwiek innych praw związanych z korzystaniem z treści objętych usługą.

- (22) Dostawcy usług nie powinni ponosić odpowiedzialności za naruszenie postanowień umownych sprzecznych z obowiązkiem umożliwienia swoim abonentom korzystania z usługi w państwie członkowskim, w którym abonenci czasowo przebywają. W związku z tym postanowienia umowne, które mają na celu zakazanie lub ograniczenie możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści, powinny być bezskuteczne.
- (23) Dostawcy usług powinni zapewnić, by ich abonenci byli właściwie poinformowani o warunkach korzystania z usług *online* w zakresie treści w innych państwach członkowskich niż państwo członkowskie zamieszkania abonenta. Niniejsze rozporządzenie umożliwia podmiotom praw zobowiązanie dostawców usług do użycia skutecznych środków, które mają na celu sprawdzenie, czy usługa *online* w zakresie treści jest świadczona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Należy jednak zapewnić, by wymagane środki były rozsądne i nie wykraczały poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów. Konieczne środki techniczne i organizacyjne mogą na przykład polegać na wyrwykowym sprawdzaniu adresu IP zamiast stałego monitorowania lokalizacji, przejrzystym informowaniu konsumentów o metodach weryfikacji i jej celach oraz na stosowaniu odpowiednich środków bezpieczeństwa. Ze względu na to, że do celów weryfikacji znaczenie ma nie tyle lokalizacja, co państwo członkowskie, w którym abonent uzyskuje dostęp do usługi, nie należy do tych celów gromadzić ani przetwarzać dokładnych danych na temat lokalizacji. Podobnie, nie należy wymagać identyfikacji abonenta, w przypadku gdy do celów dostarczenia danej usługi wystarczy jego uwierzytelnienie.
- (24) Niniejsze rozporządzenie nie narusza praw podstawowych ani zasad uznanych w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W związku z tym niniejsze rozporządzenie należy interpretować i stosować zgodnie z tymi prawami i zasadami, w szczególności w odniesieniu do prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawa do ochrony danych osobowych, wolności słowa i swobody prowadzenia działalności gospodarczej. Przetwarzanie danych osobowych na gruncie niniejszego rozporządzenia powinno odbywać się z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz prawa do ochrony danych osobowych zgodnie z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz musi być zgodne z dyrektywami 95/46/WE²⁷ i 2002/58/WE²⁸.

²⁷ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

²⁸ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (Dz.U. L 201 z 31.7.2002., s. 37), ze zmianami wprowadzonymi dyrektywami 2006/24/WE i 2009/136/WE (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej).

W szczególności dostawcy usług muszą zapewnić, by przetwarzanie danych osobowych na gruncie niniejszego rozporządzenia odbywało się tylko w niezbędnych przypadkach oraz było proporcjonalne do osiągnięcia zamierzonych celów.

- (25) Niniejsze rozporządzenie nie powinno wpływać na stosowanie reguł konkurencji, w szczególności art. 101 i 102 Traktatu. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie można stosować do ograniczania konkurencji w sposób sprzeczny z Traktatem.
- (26) Umowy o udzielenie licencji na treści są zwykle zawierane na stosunkowo długie okresy. W związku z tym, a także w celu zapewnienia, by wszyscy konsumenci zamieszkujący w Unii mogli na równych zasadach korzystać z możliwości transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści, w odpowiednim czasie i bez zbędnej zwłoki, niniejsze rozporządzenie powinno stosować się także do umów zawartych i praw nabytych przed datą rozpoczęcia jego stosowania, jeśli te umowy i prawa mają znaczenie dla możliwości transgranicznego przenoszenia usługi *online* w zakresie treści świadczonej pod tej dacie. Jest to niezbędne także dla zapewnienia równych warunków działania dostawcom usług działającym na rynku wewnętrznym, umożliwia bowiem dostawcom, którzy zawarli umowy z podmiotami praw na długie okresy, oferowanie abonentom możliwości transgranicznego przenoszenia usług, niezależnie od tego, czy dostawca może renegotjować taką umowę. Ponadto przepis ten powinien zapewnić, by dostawcy usług, którzy wprowadzili rozwiązania niezbędne do celów możliwości transgranicznego przenoszenia swoich usług, mogli oferować taką możliwość w odniesieniu do wszystkich swoich treści *online*. Wreszcie, przepis ten powinien także pozwolić na to, by podmioty praw nie musiały renegotjować swoich istniejących umów licencyjnych, aby umożliwić zaoferowanie możliwości transgranicznego przenoszenia usług przez dostawców.
- (27) Jako że w związku z tym rozporządzenie będzie miało zastosowanie do niektórych umów zawartych i praw nabytych przed datą rozpoczęcia jego stosowania, należy także ustanowić rozsądny okres między datą wejścia niniejszego rozporządzenia w życie a datą rozpoczęcia jego stosowania, tak by pozwolić podmiotom praw i dostawcom usług na wprowadzenie rozwiązań niezbędnych do dostosowania się do nowej sytuacji, a także pozwolić dostawcom usług na zmianę warunków korzystania z ich usług.
- (28) Aby osiągnąć cel polegający na zapewnieniu możliwości transgranicznego przenoszenia w Unii usług *online* w zakresie treści, należy przyjąć rozporządzenie, które obowiązuje bezpośrednio w państwach członkowskich. Jest to niezbędne, by zagwarantować jednolite stosowanie zasad możliwości transgranicznego przenoszenia we wszystkich państwach członkowskich oraz wejście tych zasad w życie w tym samym czasie w odniesieniu do wszystkich usług *online* w zakresie treści. Jedynie rozporządzenie zapewnia taki stopień pewności prawa, jaki jest niezbędny, by umożliwić konsumentom pełne korzystanie z możliwości transgranicznego przenoszenia w Unii.
- (29) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie dostosowanie ram prawnych, tak by zapewnić możliwość transgranicznego przenoszenia usług *online* w zakresie treści, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, z uwagi na zasięg działań i skutki możliwe jest natomiast lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie

z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia jego celu. Niniejsze rozporządzenie nie zmienia zatem znacząco sposobu udzielania licencji na prawa ani nie zobowiązuje podmiotów praw i dostawców usług do renegocjowania umów. Ponadto niniejsze rozporządzenie nie wymaga, by dostawca usług wprowadzał środki zapewniające jakość świadczenia usług *online* w zakresie treści poza państwem członkowskim zamieszkania abonenta. Wreszcie, niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do dostawców usług, którzy oferują usługi nieodpłatnie i nie weryfikują państwa członkowskiego abonenta. Niniejsze rozporządzenie nie narzuca zatem żadnych nieproporcjonalnych kosztów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Cel i zakres

Niniejsze rozporządzenie wprowadza wspólne podejście do zapewnienia, aby w Unii abonenci usług *online* w zakresie treści, którzy czasowo przebywają w państwie członkowskim, mieli możliwość dostępu do tych usług i korzystania z nich.

Artykuł 2
Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „abonent” oznacza konsumenta, który, na podstawie umowy o świadczenie usług *online* w zakresie treści zawartej z dostawcą, ma dostęp do takiej usługi w państwie członkowskim zamieszkania i może z niej korzystać w tym państwie;
- b) „konsument” oznacza każdą osobę fizyczną, która w umowach objętych niniejszym rozporządzeniem działa w celach niezwiązanych z prowadzoną przez siebie działalnością handlową, gospodarczą, rzemieślniczą bądź wykonywaniem wolnego zawodu;
- c) „państwo członkowskie zamieszkania” oznacza państwo członkowskie, w którym abonent ma miejsce zwykłego pobytu;
- d) „czasowe przebywanie” oznacza obecność abonenta w innym państwie członkowskim niż państwo członkowskie zamieszkania;
- e) „usługa *online* w zakresie treści” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, którą dostawca zgodnie z prawem świadczy w internecie w państwie członkowskim zamieszkania na zasadzie przenośnej, w sposób linearny bądź na żądanie, a która jest audiowizualną usługą medialną w rozumieniu dyrektywy 2010/13/UE lub usługą, której głównym elementem jest zapewnianie dostępu do utworów, innych przedmiotów objętych ochroną lub transmisji organizacji nadawczych oraz zapewnianie korzystania z takich utworów, przedmiotów lub transmisji,

która jest świadczona abonentowi na uzgodnionych warunkach:

- 1) za opłatą bądź
  - 2) nieodpłatnie, o ile dostawca weryfikuje państwo członkowskie zamieszkania abonenta;
- f) „przenośny” oznacza cechę polegającą na tym, że abonenci mogą skutecznie uzyskać dostęp do usługi *online* w zakresie treści i korzystać z niej w państwie członkowskim zamieszkania, nie będąc ograniczonymi do określonej lokalizacji.

Artykuł 3

Obowiązek zapewnienia możliwości transgranicznego przenoszenia usług online w zakresie treści

1. Dostawca usługi *online* w zakresie treści umożliwia abonentowi, który czasowo przebywa w państwie członkowskim, dostęp do usługi *online* w zakresie treści oraz korzystanie z niej.
2. Obowiązek ustanowiony w ust. 1 nie obejmuje żadnych wymogów jakościowych mających zastosowanie do dostarczania usług *online* w zakresie treści, którym to wymogom podlega dostawca świadczący tę usługę w państwie członkowskim zamieszkania, chyba że dostawca wprost wyraził zgodę na inne rozwiązanie.
3. Dostawca usługi *online* w zakresie treści informuje abonenta o jakości dostarczania usługi *online* w zakresie treści świadczonej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 4

Miejsce świadczenia usług online w zakresie treści, uzyskiwania dostępu do takich usług i korzystania z nich

Do celów dyrektywy 96/9/WE, dyrektywy 2001/29/WE, dyrektywy 2006/115/WE, dyrektywy 2009/24/WE i dyrektywy 2010/13/UE uznaje się, że świadczenie usług *online* w zakresie treści, uzyskiwanie dostępu do takich usług i korzystanie z nich przez abonenta zgodnie z art. 3 ust. 1 odbywa się wyłącznie na terytorium państwa członkowskiego zamieszkania.

Artykuł 5

Postanowienia umowne

1. Postanowienia umowne, które są sprzeczne z art. 3 ust. 1 i art. 4, są bezskuteczne, w tym postanowienia umów między podmiotami prawa autorskiego i praw pokrewnych, podmiotami innych praw związanych z korzystaniem z treści w ramach usług *online* w zakresie treści, a dostawcami, jak też umów między dostawcami a abonentami.
2. Niezależnie od przepisów ust. 1 podmioty prawa autorskiego i praw pokrewnych lub podmioty innych praw do treści objętych usługami *online* w zakresie treści mogą wymagać, by dostawca usług użył skutecznych środków w celu weryfikacji, czy usługa *online* w zakresie treści jest świadczona zgodnie z art. 3 ust. 1, pod warunkiem że wymagane środki są rozsądne i nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów.

Artykuł 6
Ochrona danych osobowych

Przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszego rozporządzenia, w tym, w szczególności, do celów weryfikacji na podstawie art. 5 ust. 2, odbywa się zgodnie z dyrektywami 95/46/WE i 2002/58/WE.

Artykuł 7
Zastosowanie do istniejących umów i praw nabytych

Niniejsze rozporządzenie stosuje się także do umów zawartych przed datą rozpoczęcia jego stosowania i praw nabytych przed tą datą, jeżeli te umowy i prawa mają znaczenie dla świadczenia usług *online* w zakresie treści, uzyskiwania dostępu do nich i korzystania z nich zgodnie z art. 3 po tej dacie.

Artykuł 8
Przepisy końcowe

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia [date: 6 months following the day of its publication] r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia   r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący